

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4293/23
29.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Јасмине Вуковљак Јовановић и Драгане Марчетић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., ..., чији је пуномоћник Тијана Комазец, адвокат из Београда, Војводе Добрњца 15/9, ради дуга, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 1780/21 од 27.03.2023. године, у седници одржаној 29.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 1780/21 од 27.03.2023. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужиоца и тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1780/21 од 27.03.2023. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име дуга солидарно исплате износ од 5.543.382,40 динара са законском затезном каматом, почев од 01.01.2020. године до исплате.

Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 151.914,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против наведене пресуде тужени су благовремено изјавили жалбу, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Тужилац је одговорио на жалбу.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС”, бр. 72/11 са изменама и допунама), другостепени суд је оценио да је жалба тужених неоснована.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју се жалбом тужених посебно указује јер првостепена пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за пресуђење који нису у супротности са садржином изведених доказа, изрека пресуде је јасна и непротивречна разлозима датим у образложењу, како у односу на чињеничне закључке, тако и примењене прописе.

У поступку пред првостепеним судом, утврђено је да је између тужиоца као повериоца и тужених као дужника закључен уговор о приступању дугу од 20.02.2019. године, којим је констатовано да овде тужилац има доспело, а ненамирено потраживање од ... д.о.о. ..., које потраживање је настало према повериоцу по основу рачуна 17-11-06/14 од 11.06.2014. године на износ од 6.174.600,00 динара и рачуна 12/1-05/2018 од 18.05.2018. године на износ од 1.578,00 динара. У наведеном уговору, уговорне стране су на основу међусобног обрачуна усагласили-обрачунали потраживање по основу висине дуга коме приступају и да исти износи: 6.372.000,00 динара (што представља противвредност износа од 54.000 евра) са законском затезном каматом почев од 01.01.2020. године до коначне исплате, те да ће га дужници намирити закључно са 31.12.2019. године и то искључиво из средстава која остваре као различни повериоци, којима је закључком Привредног суда у Београду 94/2018 од 12.12.2018. године о усвајању коначне листе утврђених и оспорених у ставу IV изреке признато обезбеђено потраживање, чиме су стекли право приоритетног и одвојеног намирења из средстава остварених продајом имовине на којој је засновано заложно право, док је потраживање овде тужиоца у износу од 7.752.600,00 динара у том стечајном поступку признато као необезбеђено.

Након продаје имовине стечајног дужника ... д.о.о. ... у стечају и исплата извршених асигнаторима, туженима је остало укупно за исплату 12.084.497,99 динара, што им је у два наврата исплаћено почетком фебруара 2021. године, док стечајном повериоцу АА, овде тужиоцу, нису вршене никакве исплате у овом стечајном поступку јер није преостало довољно средстава. Тужени је 11.02.2021. године на име дуга по основу уговора од 20.02.2019. године исплатио тужиоцу износ од 8.000 евра, о чему су сачинили признаницу и констатовали да је преостали износ дуга 46.000 евра. Динарска противвредност износа од 46.000 евра на дан сачињавања признанице износи 5.543.382,40 динара, који износ тужени нису намирили.

На овако утврђено чињенично стања, које је према оцени другостепеног суда правилно и потпуно утврђено на основу савесне оцене изведених доказа сагласно члану 8 ЗПП, првостепени суд је правилно применио материјално право и то одредбу члана 451 Закона о облигационим односима, када је, обавезао тужене на исплату дугованог износа са припадајућом каматом почев од 01.01.2020. године до исплате,

Оцењујући жалбене наводе, Апелациони суд је нашао да је првостепени суд правилно оценио изведене доказе појединачно и у међусобној вези и на основу резултата целокупног доказног поступка утврдио основ и висину потраживања тужиоца. Наиме, полазећи од садржине уговора о приступању дуга, признанице од 11.02.2021. године, изјашњења стечајног управника, исказа тужиоца, првостепени суд је потпуно утврдио чињенично стање, које се наводима жалбе тужених не доводи у сумњу и правилно закључио, применом цитираног материјалног права, да тужилац основано потражује исплату дугованог износа од тужених. Такође, због задоцњења у извршењу своје уговорне обавезе тужени су дужни да плате и затезну камату, на основу одредби чланова 277 став 1 и 324 став 1 Закона о облигационим односима, почев од дана падања у доцњу до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Жалбени наводи којима се указује да је тужилац давањем дозволе за брисање хипотеке, која је била установљена ради обезбеђења потраживања из уговора о приступању дугу, изразио вољу да наплату свог потраживања искључиво оствари из заложене непокретности у вансудском поступку намирења, али не и друге имовине дужника су и по оцени овог суда без утицаја на правилност одлуке, с обзиром да је чланом 6 уговора о приступању дугу било уговорено да ће се реализација права намирења из хипотековане непокретности спровести само уколико дужници не остваре различно право у стечајном поступку или уколико не буде довољно средстава за намирење пуног износа, а које право су стечајни дужници, овде тужени, остварили продајом имовине стечајног дужника ... д.о.о. ..., након чега им је и исплаћен износ од 12.084.497,99 динара.

Наиме, у конкретном случају, хипотека је, сагласно њеној правној природи, конституисана како би тужилац додатно осигурао наплату свог потраживања, односно како би служила обезбеђењу потраживања тужиоца и то само уколико тужени не остваре различно право у стечајном поступку, или уколико не буде довољно средстава за намирење пуног износа. Одрицањем од успостављене хипотеке тужилац се својом вољом лишио могућности да право намирења новчаног потраживања оствари из вредности хипотековане непокретности постигнуте у поступку вансудске продаје.

У контексту наведеног, а имајући у виду да се хипотекарни поверилац у смислу члана 51 Закона о хипотеци може одрећи хипотеке једностраном изјавом воље, након чега његово потраживање које је до тада било обезбеђено заложним правом, постаје обично потраживање, то су без утицаја су на правилност одлуке и жалбени наводи којим се указује да је брисовну дозволу дао 8 месеци пре него што се туженима уопште исплаћена новчана средства у стечајном поступку.

Приликом доношења одлуке овај суд је ценио и остале жалбе наводе тужених, али их посебно не образлаже на основу овлашћења из одредбе члана 396. став 1. и 2. ЗПП.

Правилна је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке, јер је донета правилном применом одредбе члана 150, 153, 154 и 163 ЗПП.

На основу изложеног, применом одредбе члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Како је жалба тужених одбијена као неоснована, а одговор на жалбу тужиоца није био нужан за заштиту права тужиоца, то је применом члана 165 ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Меланија Сантовац, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић